

Drahý příteli,

chtěla bych Ti popsat dění v Khorinisu během několika posledních dní. Hned z rána jsme se dozvěděli, že v pevnosti Zatracení se formují nejen armády skřetů, ale i skupiny nekromantů a nově také lidé, které zlákal Beliar na svou stranu, přislíbil jim moc a zlomil jejich duši. Zkrátka zarytých Beliarovců mezi námi začínalo být nepříjemně mnoho. Než jsme stihli s nově nabitými informacemi jakkoli naložit, začaly se davы lidí shromažďovat na nádvoří ve městě, protože prý přijeli potulní herci. Divadlo to bylo docela veselé do doby, než se tam objevil Xardas a část herců prostě zabil. Asi nebyl spokojen se ztvárněním své osoby. Každopádně na Xardasovi začínám obdivovat jeho schopnost objevit se v pravý okamžik na místě, kde se něco děje a kde ho nikdo nečeká. Poté k davům zahřimal, že i kdyby se nám povedlo nechat draka z vejce vylíhnout, nemáme dost rudy na jeho krmení a z jeho řeči vyplynulo, že vlastně nejlepší co můžeme udělat je dát vejce jemu. Nejhorší na tom je, že se všdycky najdou tací, kteří mu to budou věřit, a po zkušenostech s oběma gardami pohybujícími se ve městě jsem trnula, kdy nám nějaký Xardasův poskok vejce ukradne.

Měli jsme tedy dračí vejce, ale potřebovali jsme zjistit co dělat, aby se z něj vylíhl pokud možno co nejrychleji drak. Po prohledání knihovny a přilehlého okolí byl nalezen Codex draconicus, ve kterém prozatím nic moc o dracích vlastně ani nebylo, ale po dopsání chybějících kapitol by se z něj mohla stát velmi cenná kniha a také byly po konzultaci s Bratrstvem, Drakobijci a Mágy ohně sehnány magické komponenty, ze kterých měl alchymista namíchat urychlovač růstu. Když s ním nakonec po pár hodinách přišel do věže, příliš jsem mu nevěřila - mistr alchymie totiž vypadal, jako kdyby dost často ochutnával nějaký ze svých výtvorů. Po políci vejce urychlovačem se ale skutečně začalo měnit, ztmavlo a narostly mu šupiny.

Mágy jsem poslala dojednat hlídání horního nádvoří s Bílou gardou (což se časem ukázalo jako mnohem složitější, než jsem čekala... někteří z našich řad jsou vyloženě rodilí diplomaté), Vatras se šel věnovat svému Kruhu Vody a já naivně doufala, že budu mít chvíli čas pořádně si vejce prohlédnout. Nejdříve za mnou přišel můj starý známý zloděj z minulé bitvy o vejce, kdy jej chtěl ukrást pro Xardase. Rozhodně bych nečekala, že mě navštíví až ve věži. Náš rozhovor byl v takovém překvapivě neutrálním duchu a vlastně jsem se nedozvěděla nic, co bych buď nevěděla, nebo si nedomyslela. Stejně si

na něj budu dávat pozor a na tu jeho bandu hrdlořezů taky. Další byl Jarvis, který sice tvrdil, že je v pořádku, ale choval se dost divně. A nakonec mě navštívil posel v černém plášti a nesl neforemný balík. Po odmotání látky jsem držela v ruce lidskou lebku a přeběhl mi mráz po zádech, protože mě napadlo, či by to lebka mohla být. Mě nejhorší obavy se však o pár hodin později potvrdily, když jsem spolu s mágy stála před hrobem, kde se nám zjevila Angela a varovala nás před Xardasem, mocí Beliara a tím, že od Beliara také pocházejí draci. Velice mě mrzí, že ti musím sdělit takovou špatnou zprávu, ale Angela je opravdu mrtvá a mrtvá chce i zůstat, dala mi to dost důrazně najevo. Asi jsem se jí opravdu raději neměla ptát, vím, že ty bys s naším rozhovorem nesouhlasil.

Na smutek ale nebyl čas, Drakobijci přinesli knihu, ve které byly konečně nějaké zajímavé informace o dracích. Aby drak poslouchal, je nutné vyrobit speciální obojek s krystalem a je také nutné si od Ohnivců vypůjčit Innosovo oko. To druhé se nakonec ukázalo jako mnohem menší problém, protože oko bylo zcela náhodou nalezeno na mostě, kde ho museli Ohniví ztratit, takže jsem jim ho šla vrátit a při té příležitosti se rovnou zmínila, jestli mi ho pro dobrou věc půjčí. Obojek jsme pomohli získat Drakobijcům ze skřetí pevnosti, těch potvor tam bylo vcelku dost, takže se naše podpora i hodila. Další informace o dracích od Drakobijců byla, že drak bude poslouchat "dračího jezdce", člověka který musí projít speciálním rituálem a zvítězit v něm v boji proti ožvlým sochám, ale zároveň takového, kterého si drak sám vybere. Plán byl takový, že pro jistotu rituálem projdou téměř všichni Drakobijci a uvidí se, kteří vyhrají. Rituál byl díky počtu Drakobijců, kteří ho podstoupili poměrně zdlouhavý. Nikdo je při rituálu nenapadl, takže Vodní mágové tam opravdu dělali jen takové křoví a protože rituál musel vést jeden bojovník a jeden mág, málem jsem přišla o hlas.

Po návratu do věže jsme zjistili, že vejce se začalo rychle zvětšovat a vylíhnutí draka se tedy blíží. Bylo třeba informovat všechny obyvatele města a připravit se, protože takový okamžik si určitě nenechá ujít ani Xardas. A také že nenechal, ale nakonec vše díky našim přípravám dopadlo dobře. Drak je velký a to je to teprve mládě. Kdybys ho tak mohl vidět. Pomocí Innosova oka byl uklidněn a Drakobijci mu nasadili obojek. Tím se z něj stalo poměrně roztomilé stvoření, tedy choval se jako hodně přerostlé kotě. Což vzhledem k velikosti jeho drápiů a jeho hravosti byl občas trochu problém. Po líhnutí byl unavený a tak jsme ho nechali spát na bezpečném a hlídaném místě.

Doufala jsem, že už bude klid. Po návratu do věže přišly dvě černě oděné postavy, které nám vyřídili pozvání od svého pána do Pevnosti Zatracení, takže nebylo příliš těžké uhodnout, kdo že je tím pánem. Že nás Xardas zve k sobě domů popovídat si o drakovi bylo opravdu divné, navíc kromě nás byli pozváni také Ohniví mágové a Bratrstvo. Ikdyž jsem z Xardasova pozvání neměla dobrý pocit, vydala jsem se s několika dobrovolníky do pevnosti. Cestou jsme nabrali pár lidí z Bratrstva a od Ohnivců. Po příchodu nás Xardas usadil k velkému stolu a v rádoby přátelském duchu nás přesvědčoval, abychom mu draka svěřili. Celkový výsledek schůzky byl, že mu draka nedáme a zjistili jsme, že má rád rajčátka. Vzhledem k tomu, že jsme nikoho jiného v pevnosti nezajímali, tak i odchod proběhl v nečekaném klidu. Nějak nevím, co si Xardas od schůzky sliboval, ale přijde mi, že o draka vlastně ani tak nešlo. Spíš si myslím, že se snažil nás vzájemně poštvat proti sobě, soudě dle narážek, které během celého rozhovoru dělal. Naštěstí na ně z prozíravosti (nebo spíš nevšímavosti?) nikdo nereagoval.

Druhý den ráno jsme se vydali hledat energetické kameny, které měli být položeny okolo dračího pelechu a pomoci drakovi usměrňovat magii z rudy. Celé dopoledně potom bylo nutné drakovi shánět magickou rudu, což se nakonec ukázalo jako mnohem menší problém než jsem čekala. Z krmení draka se stala docela oblíbená atrakce, nakrmit si ho chtěl skoro každý, takže vlastně drak byl rudou prakticky překrmen.

Drakobijci poté nějakou dobu cvičili draka na skřetech a až drak zesílil a oni sehnali vše potřebné, mohli přistoupit k rituálu, při kterém si drak sám vybere dračího jezdce.

Vše dopadlo jak mělo a nyní je drak spoután s drakobijcem jménem Zub. A já jsem upřímně ráda, že starost o draka už není jen na nás. Teď ještě bylo potřeba očistit draka od vlivu Beliara.

Vše vypadalo poklidně, ale to by nebyl Khorinis, aby se vše zase nekomplikovalo. Přišla zpráva, že padla Myrtana a do toho, že skřeti, Zatracení a Xardas chystají útok při očišťování draka.

I přes veškerou Xardasovu snahu se draka na Akilově farmě očistit podařilo, bitva byla vyhrána, ale situace rozhodně není nijak růžová.

Myrtana padla. Oba víme, co to znamená. Khorinis se tím stává jednou z posledních bašt lidí. Ale na jak dlouho? Lidé nejsou jednotní a zatím je ani dosti zoufalá stávající situace nedokázala stmelit. Naopak, ve městě si stále lidé neuvědomují, že nebezpečí, kterému čelíme je daleko větší a přesahuje

tahanice o moc nad Khorinisé. Tady jde o mnohem víc. I všechny ty skupiny, které ve městě stojí proti sobě a často si doslova jdou po krku, mají přeci jedno společné - chtějí žít v Khorinisu, kterému budou vládnout lidé, ne beliarovy stvůry. A hlavně chtějí žít. A na tom bychom měli začít stavět. Víš příteli, že zastávám názor, že neexistuje neřešitelný problém. Ale jak rozlousknout stávající situaci, to nevím. Jak pomoci někomu, kdo o pomoc nestojí? V očích mnohých lidí jsme jen další z bojujících o moc. Dostaly se ke mně dokonce informace, že Vodní mágové vládnou městu, jak absurdní že?

Draka tedy nyní hlídají Drakobijci, je silným poutem svázan s jedním z nich a já jim věřím, že ho budou hlídat dobře. O Vodní mágy se stará Pepič společně s Vatrássem a učiteli a já využila klidu, který vždy následuje po vyhrané bitvě, a odešla jsem.

Potřebuji si pročistit mysl, v klidu popřemýšlet co dál, a také si tentokrát beze svědků promluvit s jedním dávným známým. Opět vím, že bys nesouhlasil, ale jiné východisko nevidím. Ve stávající situaci kdy ty ani Pyrokar tu nejste, on ví nejvíce. Proto jsem vodní mágy opustila, i když snad jen nakrátko. Ten pocit, kdy jsem nechala Khorinis za zády, je nepopsatelný. Víím, že to zní sobecky, ale i když procházím lesy, kde se potulují skřeti a Beliarovi pomocníci, připadám si svobodněji a bezpečněji než tam ve městě a nejraději bych tu zůstala a nechala vše za sebou. Cítím ten klid a rovnováhu, něco takového jsem už dlouho nezažila. Teď už chápu, proč jsi odešel, ale zmizet lidem z očí prozatím není moje cesta. Vodní mágové by si zasloužili, aby je vedl někdo jiný než já, mě samotné se nelíbí, čím se stávám. Ale nikdo takový zatím není a já nemůžu Vodní mágy a Khorinis nechat napospas svému osudu.

S přáním klidu a rovnováhy

Loreth